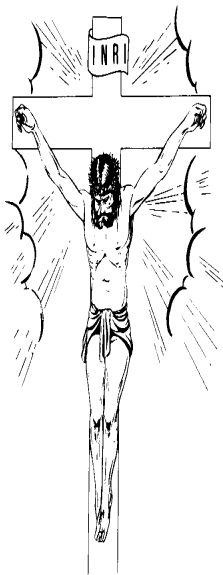
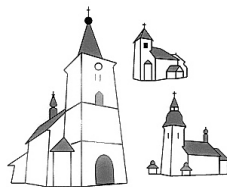

Zpravodaj

FARNOSTÍ SKUTEČ, RANÁ A PŘEDHRADÍ

Velikonoce
2019

Milí přátelé,

když jsem se podíval na internetu na **texty nedávno zesnulého pana kardinála Miloslava Vlka**, zaujala mne zde otázka jakéhosi Lukáše i kardinálova odpověď:

Proč musel být Kristus zabítý? Nerozumím tomu. Zdá se mi to dost morbidní. Proč náboženství, víra a Velikonoce nejsou spíše o harmonii, než o smrti?

Miloslav kardinál Vlk:

„Ježíš přišel, aby zjevil Boha, Otce, aby přinesl jeho život, aby zjevil jeho lásku... Člověk má hluboko v nitru vtištěnou stopu Boží – lásku, touhu po lásce, touhu lásku dávat... Člověk ale je na druhé straně poznamenaný sobectvím. V něm není šťastný. Abychom byli šťastní, potřebujeme lásku. Ta ale znamená zemřít svému sobectví, zemřít sobě. Beze smrti to nejde. Kristus přišel zjevit, že Bůh je láska. Slovy to lidé nebrali. Kristus řekl: největší lásku má ten, kdo dá život... Aby zjevil Boží lásku nejsilnějším způsobem, dal život, zemřel za nás. Život je spojen s obětí. Bez oběti není života, ani harmonie, pro kterou vy plédujete... Mezilidské vztahy potřebují smrt, zemřít sobě... V dnešní době je proto tak katastrofální stav mezilidských vztahů, že lidé nedovedou umírat... Ježíš svou smrtí zjevil, co je zvlášť pro dnešní dobu

zapotřebí... Nebude lépe, dokud to nepochopíme. Lidé by chtěli to hezké, ale nejsou ochotni za to platit, zadarmo to není...“

Takže láska ochotná se obětovat až do krajnosti, pak téma smrt, která přináší život a záchranu všem...

To je **odpověď na otázku, proč Velikonoce** - tyto svátky ukazují na velikost Kristovy oběti – oběť nejvyšší je svědectvím velikosti lásky a úcty Boha k člověku... Necítíme radost a hrdost – na tak skvělého Boha v kterého věříme, hrdost na to, jak si nás Bůh váží a jak o nás stojí?

A tak teď jde o to, **jak my tyto svátky prožijeme**, abychom jimi nepropluli jen jako běžnou dobou během roku...

Před Velikonoceci je dlouhé postní období, křížové cesty, zpovídání, mše svaté, modlitby...ano, to není málo... Ale teď moc prosím sebe i vás všechny – my jsme Bohu stáli za to, aby obětoval za nás vše, udělejme si čas na hlubší, duchovnější prožití svátků – co takhle zajít sám do kostela jen tak, jít se projít do přírody a zamyslet se nad velikonočními událostmi, co znamenají pro mne osobně, pro mou rodinu, popř. nebojme si popovídat o těchto věcech s přáteli, kteří věřící nejsou... dotkněme se více a intenzivněji dřeně svátků a naší víry. Úzce spolu souvisejí....

Všem vám žehná o. Jan

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO ŽENY V ROKOLI 8. – 10. 2. 2019

Rok s rokem se sešel a skupinka 8 žen společně s otcem Ondřejem opět vyrazila na duchovní obnovu do krásného a klidného poutního místa Rokole. Letos se obnova konala ještě před začátkem postní doby. Páteční večer jsme začali mší svatou a společným povídáním. Sobotu jsme zahájili modlitbou breviáře a společnou snídaní, potom následovala moc krásná a inspirující přednáška. Otec Ondřej si pro nás letos vybral úryvek modlitby z deníčku sestry Faustyny Kowalské – Hostií v rukou Ježíšových. Každá jsme od něj dostala do ruky hostii a mohly jsme rozjímat nad krásnými slovy této modlitby a nad jejím významem i pro náš život, např. nad úryvkem: „Jsem hostií v Tvých rukou, ó Ježíši, Stvořiteli můj a Pane. Bez krásy a půvabu, skrytou a tichou. Neboť uvnitř byla vtisknuta všechna krása duše mé“. Pak následovala mše svatá v kapli, kde jsme při bohoslužbě mohly ještě hlouběji vnímat a nechat v sobě doznívat slova sestry Faustyny. Na oběd jsme zašli, jak již tradičně, do malé hospůdky v Novém Hrádku, a aby nám slehlo, udělali jsme si procházku na zříceninu hradu Frymburk. Odpoledne jsme si prošli křížovou cestu, a kdo nebyl tolik zmrzlý, šel ještě na cestu manželů, potom jsme měli možnost svátosti smíření, ještě jsme zašli k sestřičkám, abychom nezapomněli něco přivést domů. Jedna sestřička nám povídala a zpívala písničky na známé melodie mariánských písní, ale i lidových písní, přitom text složily samy sestřičky, což bylo velmi povzbuzující. Na závěr večera jsme šli na adoraci do kapličky Betlém. V neděli ráno jsme rychle sbalily, poklidily a natočily vodu ze studánky a společně vyrazily za našimi rodinami, plné energie a radosti. Otcí Ondřejovi moc děkujeme za nádherný víkend, který si pro nás připravil, a za čas který nám věnoval.

Petra Sodomková

DĚTSKÉ OKÉNKO

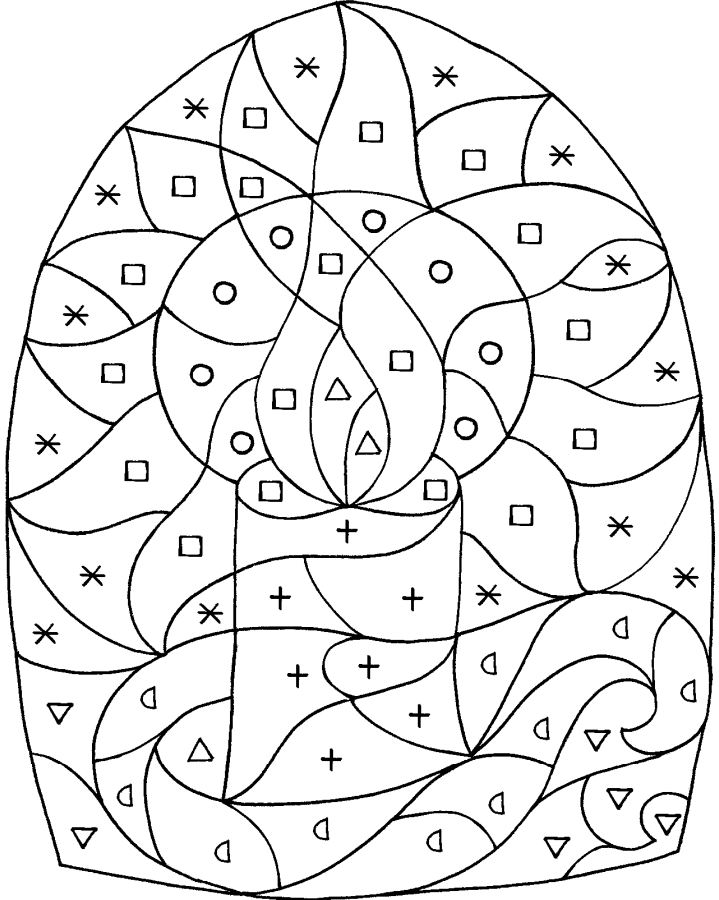
O Velikonocích si připomínáme, že Pán Ježíš musel zemřít na kříži, aby mohli všichni lidé přijít do nebe. Pán Bůh má totiž všechny lidi tak rád, že poslal svého Syna, aby lidi zachránil. Důležité ale je, aby lidé v Božího Syna věřili. Boží Syn přinesl lidem světlo. Ten, kdo jedná správně, má světlo rád a jde za ním. Ten, kdo dělá špatné věci, má ra-

ději tmu, protože tam jeho špatnosti nejsou vidět.

Pamatujme si však, že před Pánem Bohem se schovat nemůžeme. On nás vidí všude. Jednejme tedy tak, abychom se před ním nemuseli stydět.

Pokud správně vybarvíš obrázek, objevíš symbol, který ti připomene světlo.

Eva Bártová

+	fialová	*	modrá
△	červená	◐	hnědá
□	oranžová	▽	zelená
○	žlutá		

JEŠTĚ JEDNO OHLÉDNUTÍ

Čas plyne rychle jako voda a než se nadějeme budou zde Velikonoce. Přesto neuškodí ohlédnout se do nedávné minulosti a připomenout si adventní duchovní obnovu v naší farnosti. Již tradičně se duchovní obnova uskutečnila v církevním gymnáziu ve Skutči a jako vždy byla hojně navštívena tak, že účastníci zcela zaplnili sál gymnazijní tělocvičny. Moderátorem duchovní obnovy byl tentokrát pater Martin Lanži z benediktýnského kláštera v Broumově, kterého pozval náš otec Jan. Pater Lanži při přivítání vzpomněl na své dlouholeté působení ve vedlejší farnosti v Hlinsku, takže jak prohlásil, cítí se zde skoro jako doma a Skuteč není pro něho neznámým místem

Po vstupní modlitbě představil otec Martin téma duchovní obnovy a to téma velmi zajímavé - **9 cizích hříchů - odpovědnost za hříchy, které jsme nespáchali**. Bylo to pro posluchače určité překvapení, neboť tímto tématem otec Martin poukázal na skutečnost, že se nás tato problematika bytostně dotýká v každodenním osobním životě, ač to na první pohled tak nevypadá.

Nejprve definoval hřích jako vědomé a dobrovolné přestoupení vůle Boží. Poté představil první trojici cizích hříchů, ke kterým patří: rada ke hříchu, příkaz ke hříchu, souhlas se hříchem. Ve druhé trojici cizích hříchů je navádění, obhajoba a pomáhání ke hříchu. Ve třetí trojici cizích hříchů otec Martin hovořil o mlčení, nebránění a účasti na hříchu. Ke všem uvedeným tématům vždy velmi poutavě a srozumitelně uváděl případy, které cituje Písmo svaté. Toto pojetí účastníky obnovy velmi oslovilo a s upřímným zájmem poslouchali daný výklad. O přestávkách byla možnost svátosti smíření, kterou velká část účastníků duchovní obnovy využila. Zpovídali otcové Martin, Ondřej i otec Jan.

Po dobrém obědě na závěr duchovní obnovy byla mše svatá, kterou sloužil otec Martin, na jejím konci poděkoval za pozvání a milé přijetí v našem farním společenství a pozval účastníky na návštěvu kláštera a farnosti v Broumově. V budoucnu to může být dobrý tip na výlet nebo pout. Účastníci tohoto setkání se spokojeně rozcházelí do svých domovů s přáním, aby taková upřímná duchovní setkání byla nadále i v budoucnu.

Václav Ročeň

NESTIHLI JSTE SKAUTSKÝ SEMINÁŘ VE SKUTČI? NEVADÍ

Skautský seminář je úspěšně za námi. Pokud jste ho ale nestihli, nezužejte. Záznamy všech přednášek jsou dostupné na odkazu: els.skauting.cz/archiv/zaznamy-prednasek-ze-iii-skautskeho-seminare-ve-skutci-2019. Vídeá si můžete přehrát také na Youtube.

Jak tedy seminář vypadal? Celé to začalo v devět hodin mši svatou, kterou celebroidval skautský kněz a salesián Jožka Glogar, jehož předzdvika je Kraky. Po mši následovala přednáška paní Michaely Vidlákové, která vyprávěla své svědectví o tom, jak byla s celou svojí rodinou transportována nacisty do koncentračního tábora Terezín. Útrapy rodiny paní Vidlákové ale neskončily ani po válce, po neúspěšném pokusu o emigraci je začali perzekvovat komunisté.

Program pokračoval diskusí s poslancem a nyní také čerstvě zvoleným předsedou KDU-ČSL Markem Výborným na téma Skaut ve sněmovně.

Marek Výborný vzpomínal, jak ho v jeho mládí v Heřmanově Městci ovlivnily myšlenky a hodnoty skautingu. Popsal také obnovení a činnost parlamentního skautského oddílu, který má asi 30 členů z řad poslanců a senátorů.

Odpolední část semináře zahájila beseda s ředitelem nakladatelství Academia, badatelem a spisovatelem Jiřím Padevětem. Jiří Padevět popisuje události z období 1938 až 1953 a o této temné části našich dějin napsal již

řadu publikací, jako jsou: Průvodce protektorátní Prahou, Krvavé finále: Jaro 1945 v českých zemích nebo Krvavé léto 1945: Poválečné násilí v českých zemích. Pan Padevět popisoval zločiny páchané ustupující německou armádou, ale i masakry páchané Čechy při vyhánění německého civilního obyvatelstva.

Posledním hostem byl Marek Orko Vácha, známý teolog a kněz sloužící v akademické farnosti při kostele Nejsvětějšího Salvátora v Praze. Marek Orko Vácha je autorem knih jako: Nevyžádané rady mládeži, Neumělcům života či Modlitba argentinských nocí. Jeho přednáška na téma Umění žít nabádala posluchače, aby nepromarnili svůj život zbytečnostmi.

Ruda Požár ml.

ROZHOVOR SE ZAMĚŠTNANCI KOŠUMBERKU

Košumberk je na nějaký ten čas domovem našeho o. Jana, snad proto navrhl „se optat na práci“ některých zaměstnanců z řad farníků – mj. Karolíny Beránkové a Marty Netolické.

Jaká byla ta vaše pracovní cesta?

K. Beránková: Zdravotní školu jsem vystudovala v Havlíčkově Brodě – obor všeobecná sestra. Po skončení studia jsem pracovala dva a půl roku v nemocnici v Pardubicích na dětské JIP. Od roku 2001 pracuji v Hamzově léčebně na ortopedickém pavilonu.

M. Netolická: Původně jsem vystudovala SZŠ - obor dětská sestra v Opavě. Mým přáním bylo pracovat v jeslích, což se nikdy neuskutečnilo. Pracovala jsem na kojenickém oddělení v Opavě, později na dětském očním oddělení v Brně. Po svatbě se mi naskytla možnost vystudovat obor rehabilitační pracovník. Zřejmě můj vztah ke sportu a také znalost anatomie mě vedla k rozhodnutí zkusit vystudovat tento obor. Po škole jsem pracovala v Hamzově odborné léčebně, později na ambulanci v Hlinsku a ve Zderazi a nakonec jsem se opět vrátila do léčebny.

O jaké pacienty se všeobecně staráte?

K. Beránková: Nejčastěji o pacienty po náhradách kolenních a kyčelních kloubů, pacienty s bolestmi pohybového aparátu a také o pacienty po nejrůznějších úrazech.

M. Netolická: Osmým rokem pracuji na pavilonu K, V. Naši pacienti se k nám opakovaně vracejí, protože se jedná především o chronické pacienty s onemocněním páteře, nosných kloubů, často jsou diagnostikovány psychosomatické obtíže spojené s depresemi. Také pečujeme o pacienty po operacích páteře a po kloubních náhradách.

Jaké máte s nimi zkušenosti, jací bývají?

K. Beránková: Pacienti bývají různí, zkušenosti s nimi mám převážně pozitivní.

M. Netolická: Zkušenosti s pacienty máme různé. Jedni se aktivně účastní rehabilitace, chtějí na sobě pracovat, udržet se v kondici, těší se na pobyt v Košumberku, druzí si jedou hlavně odpočinout a za rok se přiznají, že doma necvičili. Jsou i tací, kteří se těší na svoji partu, s kterou chodí tancovat a bavit se.

Co vám vaše práce dává?

K. Beránková: Dobrý pocit, když se něco podaří, např. přijmeme pacienta, který nechodí a domů odchází o berlích a je soběstačný. Naplňuje mě pomáhat jiným lidem.

M. Netolická: Práci fyzioterapeutky považuji za poslání. Snažím se pacienty motivo-

vat, pomáhám jim zbavit se bolesti fyzické a také psychické, pomáhám jim odbourat návyky, které jim potíže způsobují, vysvětluji jim cvičební jednotky, které by měli cvičit, probírám s nimi jejich těžkosti a životní situace.

A co naopak bere?

K. Beránková: Občas energii a taky čas, který bych mohla trávit s rodinou, např. víkendy a svátky.

M. Netolická: Někdy mi práce s lidmi bere energii, občas se u mne vyskytne lehčí syndrom vyhoření, pocit zmaru, když se lidé vracejí a začínáme zase znovu. Většinou se to ale spraví a elán se mi vrátí.

Jaké jsou radosti i bolesti ve vaší profesi?

K. Beránková: Největší radostí je možnost jít do práce a těšit se tam a odcházet domů s pocitem, že to byl pěkný den a vše je hotovo. Bolestí je mnoho, nedostatek personálu, stále se navyšující se administrativa, únava, stres atd.

M. Netolická: Někdy je mi líto lidí, kteří se k nám dostanou pozdě, nikdo z lékařů je k nám nepošle, jsou velmi bolaví a celkově nešťastní, nemohou pracovat, rehabilitace je zdlouhavá a s mírným efektem. Mrzí mě, že o ně nikdo nejeví zájem a nedal jim větší šanci.

Je něco, co byste změnily?

K. Beránková: Možná systém vzdělávání sester a hospodaření ve zdravotnictví.

M. Netolická: Pokud bych mohla něco změnit, týkalo by se to hospodaření s financemi z pojišťoven. Některým pacientům bych pobyt schvalovala jednou za dva roky a ušetřené peníze bych investovala do vybavení pro nemohoucí pacienty, např. do invalidních vozíků s elektrickým ovládním.

Co rády děláte mimo práci?

K. Beránková: Ráda si čtu, poslouchám hudbu, pokud mám volno chodím cvičit a nejraději se starám o rodinu.

M. Netolická: Ve volném čase ráda medituji, toulám se přírodou, analyzuji různé problémy na které nemůžu najít odpověď, čtu knížky, občas navštěvuji divadlo, moc ráda jezdím na chatu na Moravu, kde s rodinou zpíváme a hrajeme dlouho do noci. Velmi ráda se scházím se svými syny a celou naší rodinou. Jednou týdně se ve Skutči scházím s partou žen a cvičíme. Relaxuji i při práci na zahradě. Svůj čas také věnuji modlitbám, navštěvuji bohoslužby, pomáhám druhým, když moji pomoc potřebují.

Přejeme plno fyzických i psychických sil ve vaší těžké službě, hodně radosti při vnášení i křesťanských hodnot do vaší práce. Děkujeme za rozhovor.

R. Spilková

ANKETA MEZI ZÁKAZNÍKY PEKAŘSTVÍ

Jednoduchou aktuální otázku „Víte, proč se slaví Velikonoce?“ jsem položila několika zákazníkům pekárny. Je to takový průzkum, co naši občané vědí o našich křesťanských svátcích. To to jsou nejčastější odpovědi:

- To bych taky ráda věděla??
- Slaví se vzkříšení.
- Důležitý křesťanský svátek - ukřižování Krista.
- Teď jste mě dostala. Už nevím, měl jsem moc přísnou výchovu, do kostela už nechodím, jsem lajdač.
- To se mě neptej. Že by vzkříšení?
- Je to církevní svátek, větší než vánoční, jsou to i svátky jara, po postu nastane obžerství, sejde se rodina...
- Je to vzkříšení podle křesťanské nauky.
- Ježíš, to byl Ježíš. Slaví se ukřižování na kříži.
- Jsou to křesťanské svátky.
- Kvůli náboženství...
- Svátky křesťanství...
- Vzkříšení Pána Ježíše.
- Jarní svátek.
- Abych mohl zmlátit holky.
- Vzkříšení Ježíše – jarní svátky.

Na závěr musím vyzdvihnout ochotu lidí odpovídat. Někdy to přešlo, když byl čas, i v širší konverzaci. Takže budou i další ankety.

A. Kozderková

FARNÍ KÁVA

Opět pospolu...

I tak by se dalo nazvat opětovné shledání farníků 10. března s naším o. Jendou po, nejen pro nás, dlouhé době léčení a hlavně rehabilitace po úrazu na Košumberku. Kdo chtěl, mohl s ním po mši sv. prohodit pár slov u dobré snídaně. Vůbec protentokrát nespěchal ☺. Hubený, ale nad očekávání pohyblivý a hlavně plný energie a životního optimismu. Jsme moc vděční za tento neskutečný dar.

R. Spilková

ROZHOVOR S PETREM VTÍPILEM ML.

Žili jste nějaký čas ve Skutči, manželka Soňa byla pastorační asistentkou (farníkům pro připomenutí), co se u vás od té doby změnilo? Jak se máte?

Ve Skutči jsme prožili krásné chvíle začátku společného manželství, pokřtili tři naše děti (Matěje, Aničku a Kubu) a navázali přátelství na celý život se spoustou úžasných lidí. Vždycky, když se někde se skutečskými a ranskými farníky potkáme, jsou to krásné a vřelé okamžiky a máme pocit, jako bychom se naposledy viděli včera.

Žijeme dnes v Chrudimi, kde Soňa pracovala dlouhé roky také jako pastorační asistentka. Po nějaké době jsme ale začali pociťovat Boží volání, abychom do naší rodiny přijali ještě dalšího potomka. Tuto Hospodinem pomyslně hozenou rukavicí jsme se rozhodli zvednout a narodila se nám dcera Barunka. Máme to tedy velmi pestré, nejstarší Matěj je už na střední škole a Barunku vodíme do školky. Po skončení rodičovské dovolené nastoupila Soňa jako vychovatelka do školní družiny, na chrudimskou faru ale ještě stále dochází vyučovat náboženství.

No a já jsem vlastně Skuteč nikdy neopustil. Dojíždím sem každý den do Speciální školy, kde jsem už od roku 2001.

Jaká byla tvoje cesta k učitelství? Je to to, co jsi vždycky chtěl dělat?

Ano, když pomínu, že jsem chtěl být jako správný vesnický kluk traktoristou a později se mi líbila práce se dřevem. Sametová revoluce mne zastihla ještě na základní škole a náhle se mi otevřely možnosti studovat podle svých vlastních představ a bez omezení daných špatným „kádrovým profilem“. Přesto jsem ale nejprve zamířil ve stopách svých rodičů na Obchodní akademii v Chrudimi. Upřímně se přiznávám, že významným důvodem byla skutečnost, že mne tam vzali díky dobrému prospěchu bez přijímacích zkoušek. Teprve v průběhu studií v Chrudimi jsem si potvrdil, že účetnictví a banky není můj šálek kávy. Dnes jsem ale za tuto zkušenost rád a dennodenně se mi v práci hodí.

V té době jsem pracoval intenzivně s mládeží jako animátor, asistent na chaloupkách a procházel jsem salesiánskou formací. Tam jsem se skutečně ujistil, že mé místo je mezi mladými, a že školství je tím místem, kde mne chce Bůh mít.

Od prvních momentů, kdy mé povolání začínalo dostávat jasné obrysy, mne to táhlo

být s těmi, kteří to v životě mají nejtěžší. Ať už k dětem v dětských domovech, výchovných ústavech, na ulici, či dětem se zdravotním postižením. Proto jsem také nejprve v Praze vystudoval Vyšší odbornou školu Jabok (pastorační a sociální práce) a až teprve v dalších letech a při zaměstnání si doplňoval potřebná vysokoškolská studia k tomu, abych mohl být speciálním pedagogem a učitelem.

Nyní pracuješ na pozici ředitele Speciální školy, v čem je tato práce odlišná od pozice učitele? Překvapilo tě něco jak pozitivně, tak i negativně?

Ve funkci ředitele učím jen pět hodin, takže s dětmi nejsem v tak intenzivním kontaktu jako ostatní učitelé. Práce ředitele je náročná především svou agendou, která je obsáhlá a zahrnuje v sobě „práce všeho druhu“. Učením počínaje, přes management, personalistiku, právní záležitosti, bezpečnost práce, správní řízení, ekonomiku, až po záležitosti čistě provozní. K tomu spoustu schůzek, jednání, samozřejmě dalšího vzdělávání... Vzhledem k tomu, že jsem patnáct let působil jako zástupce, tak mne vlastně nic nezaskočilo, ani nepřekvapilo. Více bych se ale chtěl věnovat lidem, protože to, jaké má škola pedagogy i provozní zaměstnance, tvoří podstatu všeho. Naše škola má malou budovu, která není zcela typickou školní budovou. Díky tomu ale k sobě máme blízko a vytváříme téměř rodinné prostředí, které je pro naše žáky i jejich rodiče důležité.

Jaká je cílová skupina vašich žáků?

Naše škola je zřízená pro žáky s mentálním postižením nebo v kombinaci mentálního a dalšího postižení. Protože jsme spádová škola pro širší region, máme také žáky s autismem, s vadami zraku i sluchu. Vždy ale v kombinaci s mentálním postižením. Zároveň provozujeme školní poradenské pracoviště (SPC), které se specializuje na práci s klienty se sluchovým postižením. Jsme jediné zařízení tohoto typu v Pardubickém kraji. Vedle toho poskytujeme logopedickou péči a staráme se i o žáky s mentálním postižením, kteří se vzdělávají v běžných základních a středních školách.

V minulém čísle FZ byl rozhovor s tvým tatínkem. Jaké je to vůbec mít tatínka knězem? Máš ty z toho nějaké výhody?

Tátovo kněžské svěcení a následná primice patřily mezi nejsilnější duchovní zážitky v mém životě. Často nad touto skutečností přemýšlím a vždy mne hluboce dojí má bezprostřednost a radost všech přítomných. Radost z nesmírné lásky a milosrdenství, které Bůh projevil. Úžas nad cestami, kterými nás lidi k sobě volá a které jsou tak rozmanité.

Přemýšlel jsem samozřejmě i nad tím, že jeho kněžství pro naši rodinu znamená vzdát se jej pro Krista, aby mohl sloužit druhým. Je to asi hodně podobné, jako když rodiče pouští své děti, které se rozhodly pro zasvěcený život. Jen tady je to generačně obráceně. S našimi dětmi jsme vtipkovali, jak vlastně dědovi říkat. Dědečku, Otče dědečku, nebo jen Otče? I to ukazuje na to, že Bůh má smysl pro humor. A humor je vlastní i tátovi. Myslím, že to je jeden z jeho hlavních pastoračních nástrojů.

Každopádně pokud bych měl mluvit o výhodách, tak jich moc není. Měl jsem takovou idylickou představu, že budu chodit k tátovi ke zpovědi a nebudu muset stát frontu ve zmrzlém kostele. Oba máme ale tak nabitý program, že se mi to ještě nepoštětilo ☺.

A co tvoje cesta k životu z víry?

Jsem stále na cestě. Někdy stoupá, někdy klesá a někdy se klikatí. Pevně ale věřím, že výškový profil má v průměru stoupající. Vyrostl jsem jako dítě v křesťanské rodině a mám to štěstí, že mohu z těchto kořenů čerpat. Naopak Soňa je konvertičkou, což s sebou nese zase trochu jiný rozměr prožívání víry. Společně jsme se těmito dvěma cestami k víře obohacovali a vidím dnes jako velmi důležité, že nás víra spojuje.

Když tak ale nad tím přemýšlím, tak i já jsem vlastně konvertitou. A to hned dvakrát. Svou vlastní konverzi jsem prožil poprvé na vysoké škole, kdy se mi zbotily iluze o tradiční víře, víra poslušného dítěte. Musel jsem si vybrat, zda chci začít znovu stavět na nových základech, nebo se s Bohem rozejít. Velice brzy jsem ale pocítil, jak je můj život bez Boha vyprahlý a měl jsem v této otázce jasno. Druhá konverze je spojena s okamžiky těžké nemoci mojí maminky. S jejím statečným několikaletým bojem s různými závažnými onemocněními, její příklad obětování se za všechny potřebné a za nás, její rodinu. A také s příkladem vzájemné lásky obou rodičů, kterou ani smrt nedokázala zničit. Byl to pro mne silný impulz, Kristovo pozvání, abych začal víru brát opravdu vážně.

Co pro tebe znamená postní doba a Velikonoce?

Postní dobu přijímám jako prostor pro generálku života a mého vztahu s Bohem. Je příležitostí zaměřit se na to, co je skutečně podstatné a nenechat se rozptýlit tím, co se na nás zvenku valí. Podívat se upřímně do svého srdce a znovu se rozhodnout přijmout tu Boží výzvu. (Mladí dnes rádi používají výraz challenge (čelenž)). Být s Bohem je dobrodružství, adrenalín, rozhodně žádná nuda! Ale bez tréninku (a Boží milosti) to člověk nedá.

Možná se bude někdo divit, ale Velikonoce pro mne byly nejkrásnějšími svátky v roce už od základní školy. Vánoce byly samozřejmě taky fajn, dostávali jsme dárky, jesličky, kolečky, rodina pohromadě. Bylo to hezké a romantické. Ale krása a bohatost velikonoční liturgie mne vždycky pohltila. Těch symbolů, které k člověku promlouvají, dramatické zpřítomnění nejdůležitějších okamžiků spásy den po dni Svatého týdne. Opravdová radost, kterou přináší nedělní ráno a Kristovo vzkříšení a vítězství...

Co rád děláš?

Vždycky jsem rád četl, ale četba se mi v posledních letech smrškla na čtení pohádek dětem před spaním a na četbu studijní. Také už se mi začal horšit zrak, takže to s tím čtením už není žádná sláva.

Když se potřebuju opravdu hodně vypotit, chodím si zahrát hokej. Máme v Chrudimi skvělou partu lidí, mnoho z nich jsou křesťané. Realizujeme už osm let Křesťanskou amatérskou hokejovou ligu, ve které se utkáváme (a hlavně také potkáváme) s týmy dalších farností, zejména Královéhradecké diecéze. Pohárem pro vítěze je Biskupský pohár, který na začátku vzniku soutěže věnoval Otec biskup Jan Vokál. Po vzoru Stanley Cupu se mu někdy taky říká VoCup (Vokap) ☺.

Nejvíce času se ale snažím trávit se svou rodinou a blízkými. V poslední době pak relaxuju hlavně na chalupě, odkud pocházela maminka, babička a prababička. Je to krásné místo, které mám spojené s dětstvím, navíc je mými předky promodlené. Dáváme je stavebně do pořádku a našim snem je, aby bylo otevřené všem lidem dobré vůle.

Moc děkuji za rozhovor.

R. Spilková

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MUŽE

Ve dnech 15. – 17. března 2019 uspořádala ranská farnost duchovní obnovu pro muže, kterou jsme začali tradičním vedením křížové cesty v kostele sv. Jakuba na Rané, tentokrát s tématem „Připodobnění“.

Po mši sváté jsme se nalodili do auta a vyrazili, tentokrát v počtu 1+8, stejně jako vloni směr Posázaví. Po krátké zastávce pro klíče ve Světlé nad Sázavou jsme kolem půl deváté večer dorazili na faru v Číhošti, kde nás čekalo překvapení v podobě teploty v obytných místnostech, která dosahovala 11°C. Ale nejeli jsme na pionýrský tábor. Uvažili jsme naši tradiční večeri, naplánovali program na sobotu a zalezli jsme do spacáků.

Po probuzení jsme se sešli v jídelně a pomodlili se ranní chvály. Po snídani následovala přednáška na téma „Soumrak a rozbřesk chlapů“. Jak by měl vypadat muž dnešní doby? Svět cení výkon, úspěch, společenské stoupání, sílu, agresivitu. Muž má být James Bond až do sta, kdy zemře na cestě kolem světa. Nebo ne? Muž má být ale také starostlivý, pokorný, rodinný typ, co se nikam netlačí, co upozadí svoje ego. Nebo ne? Muž má být oboje.

Následovala mše svatá v číhoštském kostele Nanebevzetí Panny Marie, kde jsme ocenili naši „příjemně vytopenou“ faru. Po výborném obědě jsme besedovali na téma „Dodržování světských a Božích zákonů a předpisů“. V druhé části odpoledne jsme se v mírném dešti vydali ke Svěcené studánce a ke kapli Panny Marie. U lesních zastavení jsme vykonali křížovou cestu. Po večeri jsme se ve světnici P. Toufara ještě pomodlili růženec.

Ráno jsme neradi opouštěli faru, kde již, díky neúnavné práci dvou topičů z našich řad u plynového kotle ve dne i v noci, teplota vyšplhala na 14°C a spěchali jsme na nedělní mši svatou na Rané.

Mirek Poslušný

PŘEDNÁŠKA „BISKUP JOSEF DOUBRAVA“

V neděli 27. 1. odpoledne jsme se sešli v ranském kině na přednášku Dr. phil. Tomáše Pavlíčka, Ph.D. o dvacátém královéhradeckém biskupovi Josefu Doubravovi. Dr. Pavlíček přijel i se svými dcerami které mu při přednášce pomáhaly. Více informací o Dr. Pavlíčkovi se můžete dozvědět v rozhovoru v tomto vydání Zpravodaje.

Biskup Doubrava se narodil v roce 1852 v Mníšku pod Brdy v chudé rodině krejčího a kostelníka Josefa Doubravy jeho matka se jmenovala Terezie, měl sestru a bratra. Jelikož u něho farář František Heřman a učitel František Příbík rozpoznali dobré studijní předpoklady, tak po obecné škole začal studoval piaristické gymnázium v Praze. Bydlel v konviktu, kde byla možnost ubytování pro chudé studenty gymnázií. Zde se seznámil například se Svatoplukem Čechem. Potom vstoupil do bohosloveckého semináře. Na kněze byl vysvěcen v červenci 1876.

V září nastoupil jako kaplan do Petrovic u Sedlčan, po roce jako administrátor do Dublovic. Psal různé odborné články. Později se vrací ke studiu, v roce 1883 se stal doktorem teologie, rok učil církevní právo. V roce 1884 se stal vicerektorem a v roce 1890 rektorem kněžského semináře. Jelikož sám zažil při studiu individuální přístup, sám se snažil o totéž.

Po smrti biskupa Edvarda Brynychy byl v roce 1903 císařem jmenován královéhradeckým biskupem a následně potvrzen papežem. V roce 1905 se do Hradce na jeho pozvání vracejí jezuité, snažil se o obnovu katolické víry. V srpnu 1909 byl v Hradci Králové uspořádán 5. všeobecný katolický sjezd, chtěli ukázat, co vše katolická církev dělá pro lidi a společnost, mimo jiné jako odpověď na kritiku odpůrců církve – pokrokářů, včetně T. G. Masaryka, účastnilo se ho více než 20 tisíc lidí.

Přestože byl loajální císaři a byl dokonce jmenován pairem do říšské sněmovny, zajímal se během 1. světové

války spíše o konkrétní osudy lidí. Jmenování do sněmovny přijal právě proto, aby mohl pomáhat českému národu a podpořit snahy o ukončení války. V roce 1918 podpořil deklaraci, která požadovala samostatný český stát. Při vyhlášení Československé republiky nechal v diecézi sloužit bohoslužby na poděkování za konec války a vznik

republiky.

V roce 1918 byl Doubrava jmenován administrátorem pražské arcidiecéze. V této době musel mimo jiné řešit modernistické hnutí – Jednotu katolického duchovenstva, které vedl Jindřich Šimon Baar. Toto hnutí se snažilo o reformu církve v moderní době, aby byla pro lidi srozumitelnější. Utvořily se v něm dvě skupiny, umírněnější se snažila nechat všechny změny schválit biskupy a papežem, ale druhá radikálnější nečekala na vyjednávání a chtěla poslat okamžitě delegaci k papeži a tam prosadit své požadavky. Josef Doubrava umírněným reformám nebránil, ale byl proti radikálním požadavkům. Z radikální větve vznikla Církev československá.

Josef Doubrava byl také velkým podporovatelem a sběratelem umění. Například se znal s malířem Antonínem Slavičkem, od kterého zakoupil několik obrazů. Pro své sbírky nechal postavit v Pardubicích „Kamennou vilu“, která svému účelu nakonec nikdy nesloužila, ale byla v rámci bytové nouze postoupena nájemníkům. Svoji celou sbírku věnoval městu Hradec Králové. V našem okolí nechal postavit Myslivnu u Vortové, kde trávil mnoho času. Biskup Josef Doubrava zemřel 20. února 1921. Měl okázalý pohřeb, kterého se zúčastnilo tisíce lidí, je pohřben v Hradci Králové – Pouchově. Jeho přáním bylo, aby byla přestavěna královéhradecká katedrála a jeho ostatky tam byly přeneseny.

Závěrem bych chtěl především poděkovat Dr. Pavlíčkovi za zajímavou a poutavou přednášku, velké díky patří také panu Chaloupkovi za zapůjčení kina.

Petr Sodomka

ROZHOVOR S HISTORIKEM DR. TOMÁŠEM W. PAVLÍČKEM

Mohl byste se krátce představit?

Bydlím na východním okraji Prahy a spolu s manželkou vychováváme dvě dcery. Zabývám se historií, ale ve volném čase mě vlastně více zajímá hudba a liturgie – ať už stará církevní, tak moderní. Hudbě se věnuji také aktivně, ve sboru, skupinách či sólově. Liturgii a církevní dějiny také vyučuji na Evangelikálním teologickém semináři v Praze.

Rád cestuji a chodím na výlety. Se zájmem pozoruji vztah mezi přírodou, dějinami a osídlením. Těmto vztahům říkám kultura. Je mi myslím přirozené, že mě stejným způsobem přitahují české lokality i místa v zahraničí, hlavně v sousedních státech. Když člověk navazuje vztahy s lidmi za hranicemi, váží si více svého domova a díky těmto vztahům zároveň kultivuje své postoje k druhým.

Foto: David Emler - www.mua.cas.cz

Co vás přivedlo ke studiu historie?

Byly to dvě věci. Jednak jsem od dětství rád poslouchal vyprávění svých babiček a dědečků o tom, jak oni prožívali své dětství a mládí, co se jak dělalo na poli, ve vesnici i

ve městě apod. A zadruhé mě pak později na gymnáziu fascinovalo, že dějiny se dají jednak poutavě vyprávět (čímž si vás získají, ale zároveň mohou být někým zneužité) a jednak si může člověk dát práci, aby historické procesy interpretoval či ověřoval pomocí vědeckých metod (čímž lze manipulaci s dějinami zabránit). Přišlo mi, že jde o natolik nevšední přístup, který může dějepis přinést v nejrůznějších oblastech lidského života. A proto jsem se vlastně kdysi přihlásil ke studiu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.

Můžete prosím představit Masarykův ústav AV?

Masarykův ústav a Archiv Akademie věd ČR se zabývá různými oblastmi života v českých zemích v období 19. a první poloviny 20. století. Nejvíce pozornosti je věnováno samozřejmě životu, dílu a významu T. G. Masaryka (archiv, knihovna) a také dějinám české vědy a životu českých vědců v moderní době (v podstatě od dob J. E. Purkyněho až po Otto Wichterleho). Nicméně v posledních deseti letech zkoumáme také řadu dalších otázek, což mimo jiné pomáhá zasadit obě zmíněná témata do konkrétního historického kontextu (k čemu by bylo zkoumat Masaryka v jakémisi historickém vakuu). Takže se zabýváme vztahem náboženství a společnosti, úrovní médií, komunikace a literární kritiky, vznikem samostatného Československa, sledujeme projevy násilí během první světové války a po ní, interpretujeme vytváření sociální politiky v meziválečném období a za protektorátu. Velká část našeho výzkumu se opírá o mezinárodní spolupráci a je postavena do kontextu střední Evropy, ať už jde o spolupráci vědců nebo o to, jak v zemích střední a východní Evropy nacházeli své místo či azyl utečenci od 30. let 20. století.

Čím se vy osobně zabýváte v Masarykově ústavu AV?

Věnuji se dvěma činnostem. Podílím se na třídění a zpřístupnění archivních fondů s dokumenty českých vědců. V této oblasti mě aktuálně zajímají čeští astronomové ve 20. století a jejich role či přínos jejich práce pro společnost. A za druhé se věnuji náboženským dějinám v českých a polských zemích a otázkám výchovy kněží, pastorační práce a sekularizace. Občas si mě někteří kolegové dobírají, že jsem patrně první protestant, který se zabývá vzděláváním katolických duchovních, ale úplně to neplatí. Navíc je vždy obohacující poznávat situaci nejen v domácím, ale také v sousedním prostředí.

Jaké historické období a osoba je pro vás nejzajímavější a proč?

Pozornost jsem zatím soustředil na tzv. dlouhé 19. století. Líbí se mi, že tehdy se celá řada věcí ve společnosti, hospodářství i kultuře uplatnila poprvé. Navíc historické procesy mají jasnou kontinuitu. Pokud mám vybrat jednu osobnost z této epochy, pak by to nebyl ani politik, vědec, či církevní funkcionář, ale hudební skladatel. Mám na mysli Antonína Dvořáka. Líbí se mi jak jeho smysl pro církevní hudbu, tak nápadité a nadčasové skladby, které byl schopen vytvořit i představit na mezinárodní úrovni.

Děkuji za rozhovor.

Petr Sodomka

ADOPCE NA DÁLKU V ROCE 2018

Diecézní charita Hradec Králové v uplynulém roce pomáhala lidem v nouzi nejen v Česku, ale také v zahraničí. Většina získaných darů určených na zahraniční pomoc byla použita na vzdělávání chudých dětí v Indii. Menší část prostředků pomohla podchlazeným lidem v Bangladéši.

Nejdůležitějším zahraničním projektem hradecké diecézní Charity zůstává Adopce na dálku®. Jedná se o adresnou podporu konkrétních indických dětí z velmi chudých rodin. V roce 2018 dárci podpořili na cestě za vzděláním celkem 1803 dětí. Doporučený příspěvek na vzdělávání jednoho školáka je nyní 550 Kč měsíčně (6500 Kč ročně). Děti je možné podpořit i menšími jednorázovými či pravidelnými finančními dary.

Nemocný Sebastian potřebuje pomoc

Charita nezapomíná ani na školáky, kteří nemohou chodit do školy vinou úrazu nebo vážné nemoci. Jedním z nich byl indický chlapec Rudolf, který od roku 2015 bojuje se zákeřnou leukémií. Štědrí dárci, kteří mu poslali příspěvky na velmi nákladnou léčbu, mají velkou zásluhu na jeho uzdravení a na tom, že zase může chodit do školy. Podle zprávy z konce roku 2018 je Rudolfův stav z 90 % stabilizovaný.

Ve stejné době přišla z Indie smutná zpráva, že jiný hoch zapojený do projektu Adopce na dálku® je upoutaný na lůžko a nemůže chodit do školy. Jmenuje se Sebastian. Posadit se dokáže pouze s pomocí jiné osoby, ale nevydrží dlouho sedět. Navštívil několik lékařů, ale ti zatím nedokázali stanovit přesnou diagnózu. Na léčbu Sebastiana a dalších nemocných školáků můžete přispět libovolnou částkou na sbírkový účet 1387434288/2700 (VS 54000).

Nový školní autobus i 2500 příkrývek

Další projekty byly financovány převážně z Tříkrálové sbírky. Od roku 2017-18 podporuje Diecézní charita Hradec Králové sociálně znevýhodněné vysokoškolské studenty z indické oblasti Belgaum. Projekt Univerzita umožňuje mladým Indům, aby se z nich stali kvalifikovaní profesionálové například v oblasti školství nebo zdravotnictví. V roce 2018-19 je do tohoto projektu zapojeno již 19 studentů a studentek.

Ve stejné oblasti přispěla hradecká Diecézní charita na pořízení nového školního autobusu. Tento autobus slouží dětem drobných rolníků, které by jinak musely chodit každý den do školy 5 až 10 km pěšky. Zvláště v období dešťů by pro ně byla chůze po nepevných cestách náročná a někdy i nebezpečná. „Nový autobus je skutečně požeňáním pro mnoho dětí ze vzdálenějších míst,“ neskrývala svoji radost místní koordinátorka vzdělávacích projektů pro sociálně znevýhodněné děti.

Již pátým rokem pokračují dva vzdělávací projekty v oblasti Bangalore. Kvalifikační kurzy pomáhají mladým lidem, kteří jsou znevýhodnění na pracovním trhu. Mladí muži mohou získat řídičské oprávnění, zatímco z mladých žen se stávají švadleny. Současně bylo založeno 20 vzdělávacích center, kde lektori šest dní v týdnu doučují stovky dětí z chudých indických rodin.

Mimořádně Charita přispěla na pořízení 2500 příkrývek pro podchlazené obyvatele Bangladéše žijící v oblastech, kde není zajištěn centrální přívod tepla ani elektřiny. Tuto zemi loni postihly nejnižší teploty za posledních 50 let. Pomoc přednostně putovala k početnějším rodinám odkázaným na jediného živitele, vdovám, lidem se zdravotním postižením, seniorům, dětem a nemocným lidem upoutaným na lůžko. Projekt ulehčil situaci více než 1500 rodinám, jež byly ohroženy nemocemi způsobenými chladným počasím.

Příběhy z Indie putují českými městy

Během celého roku 2018 se konaly besedy a přednášky o životě chudých indických dětí, kterých se celkem zúčastnilo téměř tisíc posluchačů. Zájemcům byla rozeslána čtyři čísla čtvrtletního zpravodaje Adopce na dálku®. Na webu projektu bylo zveřejněno několik autentických videopříběhů z Indie s českými titulky.

Výsledky projektu Adopce na dálku® dokumentuje také putovní výstava Svět indických dětí. Fotografie a příběhy indických dětí a dnes již dospělých absolventů projektu byly v loňském roce vystaveny v Přelouči, Kutné Hoře, Holicích a Vysokém Mýtě. Na letošní rok jsou předběžně domluvené instalace v Králíkách, Hradci Králové nebo Litomyšli. Přesné termíny a místa konání výstavy budou s předstihem zveřejněny na webu adopce.hk.caritas.cz.

Hradecká Diecézní charita pomohla od roku 2000 přibližně 6500 indických dětí k lepšímu vzdělání. Přestože se situace v Indii za posledních 20 let v mnohém zlepšila, žije tam stále mnoho dětí, které teprve čekají na svoji šanci. Dobré vzdělání a zdraví jim umožní postavit se na vlastní nohy. Pomocnou ruku může nabídnout každý z nás.

Text: Vojtěch Homolka
Foto: Archiv Adopce na dálku®

POŘAD VELIKONOČNÍCH BOHOSLUŽEB A OBŘADŮ

	Skuteč	Raná	Předhradí
Čtvrtek 18. 4. Zelený čtvrtek	18.00 (farní kostel)	18.00	16.30
Pátek 19. 4. Velký pátek den přísného postu	16.00 (farní kostel) 20.00 křížová cesta městem	15.00 křížová cesta 18.00	18.00
Sobota 20. 4. Bílá sobota	adorace od 8.30 20.00 (farní kostel)	adorace od 9.00 20.00	adorace od 9.00 18.00
Neděle 21. 4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	8.00 (farní kostel) 18.00 (dolní kostel)	9.30	9.30
Pondělí 22. 4. Pondělí v oktávě velikonočním	8.00 (farní kostel)	8.00	9.30

MIMOŘÁDNÉ BOHOSLUŽBY A AKCE

- 7. 4. - farní kostel Skuteč – dětská mše sv.
- 12. 4. - zpovídání před Velikonoce od 15:00 do 18:00
- 12. 4. - 17:30 fara Skuteč – náboženství pro dospělé
- 14. 4. - sbírka na pastoraci v diecézi
- 14. 4. - zpovídání - Holetín od 14:00
- 17. 4. - v 8:00 předvelikonoční mše sv. s gymnáziem
- 19. 4. - Velký pátek, křížová cesta v Kameničkách od 15:00
- 21. 4. - Raná - při mši sv. kázání i pro děti, žehnání pokrmů
- 28. 4. - 14:00 - poutní mše sv. Janovičky
- 28. 4. - Skuteč - společné udělování sv. nemocných
- 28. 4. - Tichá sbírka a od 17:00 – fara Skuteč – možnost sv. smíření
- 1. 5. - Pěší pouť na Chlumek u Luže – farností Předhradí, Raná, Skuteč (14:00 mše sv.)
- 2. 5. - festivalový koncert ve farním kostele Skuteč
- 5. 5. - farní kostel Skuteč – dětská mše sv.
- 10. 5. - 17:30 - fara Skuteč - náboženství pro dospělé
- 12. 5. - sbírka na bohoslovce
- 12. 5. - 9:30 - poutní mše sv. v Předhradí
- 16. 5. - 18:00 - poutní mše sv. - kostel - sv. Jana Nep. - Předhradí
- 18. 5. - Raná - farní pouť do Malých Svatoňovic
- 19. 5. - Raná - dětská mše sv.

19. 5. - 11:00 - poutní mše sv. ve Skutíčku
 20. 5. - 8:00 - farní kostel Skuteč – mše sv. pro maturanty
 24. 5. - Noc kostelů – Skuteč – horní i dolní k., Předhradí, Janovičky, Raná a Hole-
 tín
 26. 5. - 17:00 - fara Skuteč – možnost sv. smíření + Tichá sbírka
 27. 5. - ukončení stavby Komunitního centra F. X. Mimry v Rané
 2. 6. - 8:00 - 1. sv. přijímání dětí ve Skutči – dětská mše sv.
 2. 6. - 9:30 - 1. sv. přijímání dětí na Rané
 9. 6. - 11:00 - poutní mše sv. ve Stříteži
 9. 6. - 14:00 - poutní mše sv. ve Žďárci
 9. 6. (28. 7.) - Slavnostní otevření komunitního centra a požehnání biskupem (v jed-
 nání - termín bude upřesněn v ohláškách)
 14. 6. - 18:00 - mše sv. v Leštince
 14. 6. - 17:30 - náboženství pro dospělé
 15. 6. - mše sv. Zbožnov
 16. 6. - 8:00 - poutní mše sv. v Prosetíně
 16. 6. - Raná - dětská mše sv.
 16. 6. - 11:00 - poutní mše sv. - Brdo
 23. 6. - Slavnost Těla a Krve Páně – 7:30 – mše sv. a průvod z farního kostela do k.
 Božího Těla ve Skutči + adorace
 23. 6. - 9:30 - mše sv. a průvod v Předhradí
 23. 6. - 9:30 - Raná - Boží tělo, průvod ke 4 oltářům
 23. 6. - sbírka na Charitu + v 17:00 sv. smíření na faře ve Skutči
 23. 6. - Farní den - Předhradí
 28. 6. - 8:00 - mše sv. ve Skutči na konci šk. roku pro gymnázium
 30. 6. - 11:00 - poutní mše sv. v Hluboké
 30. 6. - 11:00 - poutní mše sv. ve Lhotě
 30. 6. - Tichá sbírka
 28. 7. Raná - pouť ke sv. Jakubu
 28. 7. - 3. 8. farní tábor v KC F. X. Mimry v Rané

změna programu vyhrazena :-)

Májové budou v Předhradí ve čtvrtek a v neděli a ve Skutči vždy po večerní mši sv.

V letním období je v Předhradí ve čtvrtek mše sv. v 18:00 a na první pátek 18.00.

Ve Skutči budou v neděli večer a ve středu mše sv. v dolním kostele.

V Hluboké budou mše sv. v 18:30.

Na Štěpánově 2. sobotu v měsíci bude mše sv. v 18:00.

V Lažanech 4.sobotu v měsíci mše sv. v 18:00.

Vydáno 7. dubna 2019 pro vnitřní potřebu farností Skuteč, Raná a Předhradí.

Kontakt: ŘKF - děkanství Skuteč, Tyršova 1, 539 73 Skuteč

Tel: J. Linhart- 605 541 676, O. Matula - 732 536 873, **Internet:** www.farnostskutec.cz, www.fanostrana.cz